

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van haar beroep voert de Commissie één middel aan, ontleend aan onjuiste toepassing van de bijzondere regeling voor reisbureaus op verrichtingen voor anderen dan de reiziger. Zij stelt in dit verband dat die regeling alleen van toepassing is wanneer de reisdienst is verkocht aan de reiziger. Zij is daarentegen niet van toepassing op diensten die door reisbureaus voor andere reisbureaus of voor reisorganisatoren (touroperators) worden verricht. Gelet op de bewoordingen van de code général des impôts (algemeen belastingwetboek), waarin het woord „client” (klant) in plaats van het woord „voyageur” (reiziger) wordt gebruikt, volgt verweerster een benadering op basis van de „klant” en geeft zij een extensieve toepassing aan de bijzondere regeling voor reisbureaus.

De Commissie wijst voorts de door de Franse autoriteiten verdedigde stelling van de hand dat de met de bijzondere regeling nagestreefde doelen, te weten de administratieve formaliteiten vereenvoudigen en ervoor zorgen dat de btw-inkomsten ten deel vallen aan de lidstaat waar de uiteindelijke consumptie van elke individuele dienst plaatsvindt, met de Franse wettelijke regeling beter zouden kunnen worden verwezenlijkt.

⁽¹⁾ PB L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Verenigd Koninkrijk) op 17 juni 2011 — ZZ/Secretary of State for the Home Department

(Zaak C-300/11)

(2011/C 252/37)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: ZZ

Verwerende partij: Secretary of State for the Home Department

Prejudiciële vraag

Vereist het in artikel 30, lid 2, van richtlijn 2004/38 ⁽¹⁾ neergelegde beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming, zoals uitgelegd in het licht van artikel 346, lid 1, sub a, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat een rechterlijke instantie die een beroep behandelt tegen een beslissing tot verwijdering van een burger van de Europese Unie van een lidstaat om redenen van openbare orde en openbare veiligheid overeenkomstig Hoofdstuk VI van richtlijn 2004/38, waarborgt dat de betrokken burger van de Europese Unie in kennis wordt gesteld van de essentie van de tegen hem bestaande gronden, ook al komen de autoriteiten van de lidstaten en de betrokken nationale rechterlijke instantie, na al het bewijsmateriaal tegen de burger van de Europese Unie te hebben onderzocht waarop de autoriteiten van de lidstaat zich baseren, tot de

conclusie dat redenen van staatsveiligheid zich tegen de openbaarmaking van de essentie van de tegen hem bestaande gronden verzetten?

⁽¹⁾ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77).

Beroep ingesteld op 16 juni 2011 — Europese Commissie tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-301/11)

(2011/C 252/38)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal en W. Roels, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk der Nederlanden

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof van Justitie:

— vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door de goedkeuring en instandhouding van de artikelen 3.60 en 3.61 van de Wet inkomstenbelasting 2001 en de artikelen 15 c en 15 d van de Wet Vennootschapsbelasting 1969 in hun huidige vorm de krachtens het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, en met name artikel 49, de op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de belastingheffing van niet-gerealiseerde meerwaarden bij de overbrenging van (een gedeelte van) een onderneming naar een andere lidstaat of bij de verplaatsing van de maatschappelijke zetel of de plaats van werkelijke zetel van de vennootschap naar een andere lidstaat een met artikel 49 VWEU onverenigbare belemmering van de vrijheid van vestiging inhoudt.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 17 juni 2011 — Rosanna Valenza/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Zaak C-302/11)

(2011/C 252/39)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato